

DUIZENDEN

(2022)

Ze is de zeventig voorbij. Veel geld is er niet meer over. Hoelang geleden was ze uit het oud beroep gestapt? Hoeveel mannen waren haar lichaam gepasseerd? Hoeveel herinneringen wilde ze vergeten? Hoeveel wilde ze zich herinneren? Hoeveel vreselijke zinnen? Te hardnekkig om te vergeten. Bedekt met los zand en droge bladeren. Duizenden. Des milliers. Duizenden handen. Ze kon ze nog aan haar huid voelen. Soms twee, soms duizend. Zelden twee.

Meer dan tienduizend.

Intimiteit met een vreemde, intimiteit met een vreemdeling. Intiem met de man in duizenden mannen, duizenden individuen. Intiem met de man vertegenwoordigd door duizenden lichamen. Duizenden mannelijke lichamen, in nood. Duizenden erecties, duizenden orgasmes, duizenden witte condooms, meer moeite dan resultaat, wat een inspanning, wat een levering. En de geluiden. Van de diermannen. En hun woorden. En haar duizenden inspanningen, al meer of minder, haar betaald werk, zonder vast contract, van zich steeds herhalende bepaalde duur. Werk op afroeping, stukwerk, resultaatsverbintenis, geen inspanningsverbintenis.

De eerstelingen en de vertrouwelingen. De oude mannen en de vurige. De nette en de vettige. Handen. De met haar reukwerk overstemde geur in de schijn van het rode licht. De grote en de grove woorden. De beledigingen. En de vernederingen. En de beloftes. Van verre landen. Geen kind.

Ze is gestorven. Alleen. Alle herinneringen in haar hoofd zijn verdwenen. Al die jaren. En straks, zullen ook de herinneringen in de hoofden van de mannen zijn gestorven en is wat gebeurd is vergeten. En terwijl, worden nieuwe mensen geboren en komen de eerste hardnekkige herinneringen in hun hoofden.